

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

A fügefalevél.

A fügefalevél legelőször a paradicsomban jelenik meg és azóta lépésről-lépésre kíséri az embert. És ami a legszomorúbb, hogy ezt az első bűnjelt még ma sem bírja levetni az emberi lélek.

Nem az a legfájdalmasabb valami az első emberpár történetében, hogy ők ettek a tiltott fa gyümölcsében, hanem mert nem tudták azonnal felismerni tévedésüket, nem tudták továbbra is fenntartani Istennel természetes, megbítt viszonyukat, ellenkezőleg, elvesztették bizalmukat és remegve, félve gondoltak az Istennel való találkozásra.

Minő rettenetes változás! Egy találka amelyre addig mindig epedve vágykoztak és amelytől azután borzadva rejtőzni iparkodtak. És ebben van az elesésnek a tragédiája.

Egy tragédia, amelyből nincs kibontakozás nincsen kivezető út addig, amíg a bűnös vissza nem nyeri az első melegséget, közvetlenséget, természetességet.

Mert az minden egyéb, csak nem természetesség, ahogy az ember ma viselkedik az ő Istenével szemben.

Istennek ma sem az fáj a legjobban, ha látja, hogy én megbotlom és megesem, ha azután ismét tudnék őszintén szemé közé tekinteni, de épen az a bűn legrettenetesebb következménye, hogy a benső, idillikus viszonyt bontja meg, a szem tiszta nézését teszi bizonytalanná és a hűségem, ragaszkodásom lesz ingadozóvá irányába.

Megtérésem fő momentuma sem ott kezdődik, hogy én már jobb vagyok a többi embernél és oly durván nem bűnözöm. Hanem a megtérésnek az az igazi jele és öröme, hogy ha még vétkezem is, de azt már nyomban fel is tudom ismerni és őszintén, töredelmesen Istennek meg is vallom és utána mintha nem történt volna semmi, már ismét jóban vagyok vele, sőt boldogan meg is tudok pihenni kebelén.

Nem úgy a megtéretlen ember. Az nem akarja beismerni, hogy ő bűnös vagy ha beismeri, akkor bűnét másokra tölja és a társadalmat okolja érte. Mindig talál valami mentő

argumentumot amivel szépitgeti, takargatja magát. Lásd a modern ember is, ha bűnözik, fügefalevéllel akarja befedni, kendőzni meztelenségét. És mert nem tud őszinte lenni és nem tudja leplezetlenül megmondani a valót: nos, én gyilkos, rabló, hazug, csaló, parázna, kötekedő stb. vagyok, ezért azután továbbra is megmarad bűneiben és éli hitnélküli, rideg boldogtalan életét.

A boldogság alapfeltétele nem a tökéletesség, hanem a hűség és az őszinteség és hogy a lélek levesse magáról a fügefaleveleket és így tudjon szólni Istenhez: „Hiszen te úgy is tudod, ki vagyok, tegyél velem azért, azt amit akarsz!”

Meglásd, hogy így még a paradicsomba visszakerülsz és a megkezdett viszony folytatódik ott, ahol az egykor megszakadt. (Cs.)

Egy statisztika szomorú tanulságai.

Néhány nappal ezelőtt beszélgetésem volt a főváros egyik vezető lelkészével, aki egyuttal a hazai missziómunkának is az irányítója. Nevezett lelkész épen azzal volt elfoglalva, hogy gyülekezetének statisztikai adatait dolgozta fel. A többek között azt is tudni szeretne volna, hogy hívei foglalkozási ág szerint mily arányban állanak az egyes foglalkozási ágakat illetően. És amint így csendben, szinte lélegzetfojtóan ott állottam íróasztala mellett és kíváncsian lestem az egyes rubrikákba eső számjegyeket, egy teljesen üres rubrika láttára éreztem, hogy egy pillanat alatt a könny öntötte el az arcomat és abból egy csepp a lelkész kimutatására esett. Mire a lelkész gyorsan felém fordult és kérdezte:

„Kedves testvér, történt talán valami?”

Ennek az üres rubrikának a látása siratott meg — feleltem neki bánatosan.

„Tényleg! Nem is vettem eddig figyelembe” — folytatta a lelkész és mintha nem történt volna semmi, folytatni akarta munkáját tovább. De én tovább kérdeztem a dolgot.

Nos önnek nem akaródszik sírni? — kérdeztem a lelkézt.

Ez reám nézett szelíden és így szólt:

„Nem értem, hogy miről akar beszélni, de a könnyeiről sejtem, miszerint ön fontos dolgot akar közölni velem. Beszéljen egészen őszintén a kedves testvér:

Már beszélek, mert beszélnem kell és jaj volna nekem, ha most elmulasztanám a kedvező pillanatot — folytatám.

De kedves lelkésztestvér, mi is van ebben az üres rubrikába írva?

„Kávéházi és éttermi alkalmazottak“ — válaszolta alig hallhatóan. De most már a lelkész is megértette, hogy miről van szó, mert hirtelen görcsösen megragadta a kezemet és kért, hogy most azonnal boruljunk le és kérjük a bűnösök Atyját, hogy a jövő esztendőben ebben a rubrikában is legyen szám.

Egy forró ima után, melyet a „pincérek“ Megváltójához küldtünk, eljöttem a lelkész lakásáról és hazamentem.

De ezen az éjszakán vajmi keveset tudtam aludni és ilyen kérdések gyötörtek?

Vajjon Jézus csak a földművesekért, asztalosokért, lakatosokért, napszámosokért jött volna el és ne lenne Ő a pincéreknek is a Megváltója?

Budapesten 80.000 kávéházi és korcsmai alkalmazott van és ennek mindnek el kell veszni?

Nem lehetne és nem kellene ezek részére éjjeli evangélizációt tartani?

Nagy és kényes kérdés, de érzem, hogy addig semmit sem tettem, míg ebben valamit nem tettem. Hogy mit kellene tenni, erre nézve már rég kijelentést vettem az Uról és ha Isten segít, a következő számban írok is felőle, de hogy miként, mily eszközökkel és mikor kezdem meg a munkát, ezt én nem tudhatom — ezt Isten tudja. De abban a pillanatban, mikor Isten elhozza az alkalmat és a módot — én e szerencsétlen osztály rendelkezésére állok. (Cs.)

Életképek.

(Folytatás.)

Néhány év múlva messze idegenben a tengeren voltam. Egyedül ültem a világhírű Lidó egyik villájának erkélyén. A távolban látni lehetett Velence nagyobb palotáit, templomait. A nap nyugvóban volt. A napsugarak megtörtek a habok fodrán s a szivárványszínek sokféle színűre festették a tenger felszínét. Az égő biborvöröstől a leghalványabb lehetőleg liláig

minden színárnyalat képviselve volt rajta. Ehhez képest a leghiresebb festők képei durva utánzatoknak tűntek fel emlékezetemben. Az ég alja hasonló színekben úszott. Eszembe jutott ama mondás, mely egy lángoló léleknek hasonló elragadtatásáról tanuskodik: „Uram, milyen lehet a te országod, ha már a kárpitja is ily gyönyörű!“ A természet szépségétől mintegy megittasodva néztem a felséges pompát. A nap lassankint lecsúszott s magával vitte e nagyszerű látványt. A közeli S. Giorgio szigeten kigyuladtak a villanylámpák s egy fényárban úszó tündérszigetnek tetszett a víz közepén. A Grand-Canal-ról távoli ének hallatszott. Az olasz zene minden bája benne volt e trióban. Az erkély előtti rondellában diszló verbénák, petuniák finom illatot árasztottak. Oldalt a szépséges hortenziák árnyékai bölintgattak. Fenn a csillagok ezrei ragyogtak. Megbűvölve hajtottam le fejem az erkély szélére s a tudomány és művészet, mely hosszú évek alatt rakározódott elmémbe, egy magasztos érzést: az eszményi szép érzését váltotta ki bennem. Éreztem, hogy most boldog vagyok...

A kisleány lélekzetfojtva hallgatta a szavakat s arckifejezése azt látszott mondani, ez volt az igazi boldogság. Az idősebb be sem várta az észrevételt, hanem folytatta:

Ez sem volt teljes és tartós boldogság. A gondolák közelebb jöttek s a több irányból jövő melodiák diszsonáns kaosszá keveredtek, melyek közé egy-egy részeg férfi kurjongatása vegyült. A felszálló illatár is bódítóvá vált s elbágyasztott. A hold oly hidegen nézett reám s oly egyedül éreztem magam. Sálamat összehúzáva besiettem szobámba s lehangolva térdeltem ágyam elé s ima közben azt kérdeztem a mindenség bölcs Alkotójától: „Uram, ha már ennyi széppel ajándékoztad meg az embereket, miért nem alkottál hozzá olyan szívet, mely azt állandóan élvezni képes volna?“

A fiatal leány idegesen mozgolódott a zsámolyon, mintha már megelégette volna az elbeszélést. Felzaklatott lelke visszhangszerűen ismételte: nincs igazi boldogság a földön. Az idősebb nő sajnálattal nézett reá, közelebb vonta őt magához s szeretettől meleg hangon szólt:

„Légy türelemmel kedvesem; még egy jelenetet mesélek neked, melyből rájössz a boldogság titkára. Azóta több év eltelt. Sokat kutattam, olvastam, imádkoztam s kerestem a megnyugvást, boldogságot. S az a könyörülő nagy Isten meg is adta. Pálmák vasárnapja volt

Elmélyedve hajoltam íróasztalom mellett az evangéliumos könyvbe, mely az arra napra kijelölt evangéliumnál volt kinyitva. Azt a részt olvastam belőle, hogy az Úr Jézust a nép dél-élt még hozsannaszóval fogadta, estefelé már mindenki elhagyta. Egyedül, szomorúan ment a Bethánia felé vezető úton. Tekintetemet fel-emeltem a könyvről s igazi bensőséggel elmélkedtem azon, mint fájhatott az örök Jóságnak az emberek állhatatlansága s az a nagy elhagyatottság, ami környékezte. Senki sem követte útjában... még kedvelt tanítványai sem. Elfogott a vágy, vajha én, leggyarlóbb szolgálója, ott lehettem volna s kedves szavakkal vigasztalhattam volna Őt!... De mi az? Valaki csengetett. Elmélkedésemet félbeszakítva, magam siettem ajtót nyitni. S mit láttak szemeim! Egy elhagyatott szegény koldus állott a küszöbön. Hosszú haja és szakála volt s szemeiben oly mély szomorúság ült. Mint villám cikkázott át agyamon a gondolat, hogy itt az elhagyatott Úr Jézus, akiről az evangélium szólt; e szegény koldus képében jött el hozzám, hogy megvigasztaljam. Szeretettel bevezettem a koldust a belső szobába. A széket a kályhához húztam s leültem. Lába alá zsámolyt tettem. Hideg, piros kezeit gyengéden megdörzsöltem s kedvesen tudakoltam, nem éhes-e? Azután sietve szolgáltam ki. Előkerestem a kredencből régen tartogatott finom boromat s a konyhába vittem. Néhány pere alatt melegítettem belőle. Legfrissebb tojásokból izletes ételt készíttettem számára. A bort kristályüvegből készült pohárban az ételt aranszélű hófehér porcellán-tányérban vittem be neki. Mint csodálkozott az öreg koldus! Nem tudta e szokatlan kedves fogadtatás okát kitalálni. Azt hitte, álmodik. Megnyugtattam őt a való felől. Beszéltem neki az Úr Jézusról, aki azt mondta: „Ha egynek is valamit tesztek a szegények közül, velem teszitek azt.” Elmondtam neki a félbenhagyott evangéliumot. Ezek után megértőleg nézett reám, s hálával emelte szemeit az égre s megköszönte Jézusunk kegyességét, aki a szegényekről is gondoskodott. — Amikor elment, örömkönnyeiket sirva borultam az evangéliumos könyvre s én is hálát mondtam Jézusomnak, aki a szegény koldus képében meglátogatott engem. Végre rátaláltam az igazi boldogságra...

Látod kis húgom, itt kezdődik az igazi boldogság, midőn nem a saját boldogságunkat keressük, hanem a másét, midőn nem önmagunkat szeretjük, hanem mindenkit egyformán Krisztusért és Krisztusban. De a tökéletesség-

nek eme fokára magunktól nem emelkedhetünk; ahhoz Isten kegyelmére van szükségünk, amit az Őt hűségesen kereső lelkeknek meg is ad. Tehát keresd az Istent s megtalálsz a boldogság forrását. Ha az Ő szeretetének tüzeiben megtisztulva, saját bűnös, önző egyéniségünk megsemmisül, akkor belénk költözik az Isten Szelleme. Ennek világánál megértjük Ágoston atya e mélyértelmű, bölcs mondását: „Tenmagadért teremtettél bennünket oh Uram s nyugtalan a mi lelkünk, míg Benned meg nem pihen.” Isten a cél, Isten a megnyugvás, Isten a boldogság!

A fiatal leány erre némán felkelt, megölelte az idősebb nőt s lelkük Isten szeretetében találkozott.

X.

Egyházi élet.

Áldásos felekezeti konferenciában volt részünk folyó hó február 18, 19 és 20-án Bikalon (Baranyam.), ahová szabad evangélikus testvéreink meghívtak. Az egész környékből összegyűlt hívő testvérek közös hálaéneke szállt fel a mindenség Urához. Pesti gyülekezetünkben is többen jelen voltak és az igazi testvéri szeretet jutott kifejezésre, mikor felekezeti különbségre való tekintet nélkül szállottak az egyes témákhoz szívből-szívhöz. A konferencia a következő program szerint folyt le: Az első napon délután 2 órakor 1/2 órai megelőző imaóra után Schmidt János testvérünk szolgált az Úr igéjével, elmélkedést tartván az „Ébredésről.” -Este 1/8 órakor Szalós testvérünk tartott rövid elmélkedést, melyet követett dr. Schimert testvérünk elmélkedése. Ugyanezen órában Funk testvérünk a közeli Ráczkozárón szolgált az igével.

Szombaton délelőtt rövid imaóra után 9 órakor Lehmann János és dr. Schimert Gusztáv testvérünk beszélt a megtérésről, melyhez azután többen hozzászóltak a jelenlevő testvérek közül, köztük Baranyai és Gerwich baptista prédikátor testvérek.

Délután 2 órakor Szalós testvér beszélt az ujjászületésről, melyhez szintén több testvér hozzászólt. Este Ráczkozárón és Bikalon egyidejűleg volt igehirdetés 1/8 órától. — Vasárnap a megtartott imaóra után Funk testvérünk tartott elmélkedést a megszentelődésről és keresztyén tökéletességről, melynek végeztével közös urvacsofátétel volt. Délután bizonyágtevő összejövetel

volt, melyen többen a testvérek közül megtérésük történetét adták elő. Igazán kedves órába voltak, amelyekben látni lehetett az Úr végtelen bölcsességét és kegyelmét, aki nem szűnik meg az ő elveszített bárányát keresni és hívogatni. — Este 1/28 órakor Bikalon dr. Schimert és Laub testvérünk tartotta a bucsu-élmélkedést. — A vendégeket bikali és ráczkózi testvéreink látták el páratlan vendégszeretetükkel, melyért ezúton is hálás köszönetet mondunk. A konferencián jelen voltak testvérek: Budapestről, Kaposszekesőrről, Sásdról, Századról, Nagyszékelyről és Pozsonyból. Mindnyáját egy közös vágy kötötte össze, közelebb jönni Krisztushoz. Hétfőn reggel 5 órakor kelt útra a vendégek legnagyobb része a testvérek által rendelkezésre bocsájtott kocsikon, hogy ki-ki ismét elfoglalja helyét ahová az Úr állította. A gyűjtés napjai után ismét a küzdés napjai jönnek, de nincs mitől rettegnünk, mert az Úr van velünk.

* * *

Múlt hó 27-én kedves ünnepélyt tartott imatermünkben (Felsőerdősor 5.) d. u. 6 órai kezdettel a hajadonok egyesülete. Amint a Rákóczi-úti templomból a vendégek megérkeztek, a terem zsúfolásig megtelt érdeklődőkkel. A közönség után Funk superintendes testvérünk olvasta fel az írásból Máté 25, 1—13 versét, majd ima után üdvözölte a jelenlevő vendégeket rövid beszédben. Az ünnepély, mely 18 különböző programmszámokból volt összeállítva, 8 óra után ért véget. Ez alkalommal is, mint mindenkor, az a cél lebegott szem előtt, tévelygőket az Úrhoz vezetni.

Missziói út Kósdon.

Március 4-én az Úr segedelmével misszió-útra indultam a kedves nógrádmegyei Kósd községbe. E község lakói felerészben katolikus és református vallásúak, akik között már baptista testvéreink és a Bethánia részéről is történtek lépések az evangélizáció felé. Most végre a methodizmus is felkereste e kies fekvésű magyar községet és anélkül, hogy ezzel konkurrenciát óhajtana csinálni a mások munkálkodásának, ellenkezőleg ezekkel karöltve és parallel szeretne dolgozni Isten országa terjesztéséért.

Az első jelekből ítélve és ha az Úr továbbra is segedelmével támogat bennünket, itten jó alkalom kínálkozik valamit az evangélium érdekében tenni. Engem, mint ismeret-

lent, a legnagyobb készséggel és szívélyességgel fogadtak és a Békeharang részére is sikerült előfizetőket szerezni.

Tudjuk és érezzük, hogy e munka is Isten kezébe van letéve és ha neki tetszik, adhat gyors lendülést annak kifejlődéséhez. De még csak a kezdet kezdetén állunk és sok nehézség is tornyosul elénk. Nekem azonban erős a meggyőződéseim és hitem, sőt a lelki megérzésem, hogy a kósdai missziói-út által a mi munkánk nemesak e községre, de egész Nógrád vármegyére kihatással lesz. Adjon Isten, a mi mennyei Atyánk ébredést e vidéknek és öntsön készséget, lelkesedést belénk, hogy örömmel és fáradság nélkül vigyük az ő ügyét előbbre.

(Cs.)

Helyreigazítás.

A február 15-iki szám nyomdai hibából március 1-vel lett keltezve. Kérjük ennek szives elnézését.

Szerk.

EGYHÁZI ÉLET.

Isteni tiszteleteink rendje: Vasárnap d. o. 10 és kedden d. u. 6 órakor német isteni tisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. — Vasárnap d. u. 5 órakor németnyelvű istenitisztelet a Rákóczi-úti „Luther udvar” templomában. — Csütörtökön este 6 órakor magyar istenitisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. Szerdán délután 7 és vasárnap délután 3 órakor magyar istenitisztelet Petneházy-utca 25. szám alatt. Mindenkit szívesen látunk.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díj egész évre 25.— K.

Félévre 13.— K.

(Portó külön.)

Egyes szám 1 korona.

Amerikába évi előfizetési-díj portóval 1 Dollár.

Tíz példányt portómentesen küldünk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI. Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. t. Szöv.

„Magvető” könyvnyomda Budapest, VII., Hársfa-u. 22.

Telefon: J. 119—28. sz. — 7372.

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szoktatás — szabadság.

„Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarat megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.“ Róm. 7: 18.

Sokan úgy gondolják, hogy ők Jézus Krisztus nélkül is elvégzik bizonyos kötöttségeikből való megszabadulásukat. Csak erős elhatározás, jó szándék és hajthatatlan akarat kell hozzá. Az ilyenek aztán gyengeségnek bélyegzik azt, ha a keresztyének nem a maguk erejéből, hanem csak a Jézus Krisztus által tartják lehetségesnek az ilyen megszabadulást.

Milyen megkötöttségről lehet itt szó? Mindarról, mit közönségesen és igen helyesen szenvedélynek nevezünk, mert szenvedést hoznak azokra, akik ilyen bűnökben vannak. Ide tartoznak a testi-, az érzékiségi bűnök, a hirtelen-harag, az iszákosság, a dohányzás stb. Már most az a kérdés, képes-e az ember az ilyen szenvedélyek láncait a maga erejéből szét-tépni és önerejéből, tehát az Úr Jézus Krisztus nélkül igazi szabadságra jutni?

E kérdésre teljes határozottsággal azt feleljük, hogy: *nem képes*. De vannak, akik ezen feleletünkkel szemben esetekre tudnak hivatkozni, amelyekben erősakaratú egyének, Jézus Krisztusban való hit nélkül jutottak el bizonyos szenvedélyeik felett szabadságra.

Valaki pl. ezt mondhatná: Nekem van egy ismerősöm, az olyan erős dohányos volt, hogy egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Vézna is volt ám, akár csak a nádszál. Úgy, hogy az orvos maga adta tudtára, hogy vagy a cigarettától, vagy az étlettől kell megválnia. „Hát inkább leszokom a dohányzásról — mondta a szegény megkötözött lélek — hogysem meghaljak.“ Elolvasta Payott: „Az akarat nevelése“ című munkáját s erős akaratral, önfegyelemmel odajutott, hogy többé nem dohányzik.

Nos tehát, itt a példa rá a tapasztalati életről, hogy lehet valaki szabad bizonyos bűnöktől anélkül, hogy a Fiú: a Jézus Krisztus szabadította volna meg. Mit mondjunk az ilyen ellenvetésre?

Feleletünk egyszerű. Az a dohányos, kiről

fentebb szó volt, csak leszokott gyilkos szenvedélyéről, anélkül, hogy igazán szabad volna attól. Ő maga nem dohányzik ugyan, de nem látja be, hogy mások miért ne dohányozhatnának. Még maga is szívesen dohányozna, ha ez nem volna oly végzetes reá nézve. Örömet, gyönyörűséget talál tehát e „rossz szokás“-ban, ha ő maga nem is követi cselekedeteiben. A bűnnek a gyökere tehát megvan a szívében, ha ennek hajtásai cselekedeteiben nem is mutatkoznak épen.

Ez az óriási különbség a szoktatás és a szabadság között. Önerejéből leszoktathatja magát valaki bizonyos bűnökről, de igazán szabaddá minden megkötöttségből csak a Fiú, az Úr Jézus Krisztus tehet.

Egy iszákos erős akaratral leszokott az ivásról. Később, egy kékkereszt-egyesületben találkozott olyan társaival, akik valamikor vele együtt tivornyáztak, de most az Úr Jézus ereje által szabadok voltak az iszákosságtól. S mikor ezekkel hasonlította össze önmagát, felkiáltott: „Óh, ti igazán szabadok vagytok, de bennem még megvan a vágy a régi bűnöm iránt!“ De aztán ő is elfogadta az Úr Jézus kegyelmét s nemsokára ő is valóban szabad volt.

Nos, mondjátok: Lehet az igazán szabad, kinek szívében még ott van valami bűnös megkötöttség után a vágy; habár ez már nem is nyilvánulna meg megvetendő cselekedetekben? Vajjon az Úr Jézus nem tekinti-e a bűnnek a megkívánását, a bűn szeretetét is épen olyan bűnnek, mint a cselekedetbeli bűnt? (Máté: 5: 28.)

Önerejéből senki sem fog megszabadulni a bűn iránt való szeretetéből. De az Úr Jézus azért szabadít meg valóban, mert Ő ezt a szeretetet is elveszi szívünkbelől.

Önerőnkbelől legfeljebb csak annyira vihetjük, hogy *leszoktunk* bizonyos bűnökről. Jézus ereje azonban teljesen *szabaddá* tesz a bűn hatalmától.

Szoktatással a tigrist is meg lehet szelidíteni. De azért az csak tigris marad. A Jézus ereje azonban *átalakító hatalom*, mely új teremtetést hoz létre.

A szoktatás és az igazi szabadság közt annyi a különbség, mint a mű- és az élővirág közt. A művirág lehet tán egészen hasonló az élővirághoz, de nincs illata, ereje.

Saját erőlködésünk eredményéből is hiányozni fog mindig az Élet illata.

Azért, hogy az igazi szabadságra eljussunk, meg kell szünnünk a saját erőnkre támaszkodni. Ne várjunk már többé magunktól semmi jót. Tanuljuk meg Pál apostollal mondani: „Tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó.” Csak az Úr Jézusra támaszkodjunk egyedül. Az Ő munkájának kell végbemennie bennünk.

Engedd, hogy ezt a munkáját elkezdhesse benned. Akkor az Ő erői fognak beléd áradni. De maradj is aztán állandó kapcsolatban Ővele, akkor az Ő ereje által továbbra jutsz, mint az önerő által; a szoktatás eredménye helyett, a szabadság örömeit fogod élvezhetni.

R. Gy.

A király. III 26, 63.

Képzetelem visszaszáll a milleniumi kiállítás idejére. Egy kép áll előttem, mely kitörölhetetlen nyomokat hagyott lelkemben.

A kép egy közepes nagyságú teremben volt elhelyezve s oly nagyméretű, hogy annak egyik felét teljesen elfoglalta. A képpel szemben levő falon egy hasonló nagyságú tükörben a kép alakjai még tisztábban és színesebben látszóttak. Kétol'alt az ablakok mellett a falak egész hosszában néma csendben ültek az emberek a bordó plüssel bevont padokon. A látogatók legtöbbször üres szívvel, kíváncsi vagy közömbös arccal lépett a terembe. De íme minő változás? A kép szemlélete közben az arcok csodálatos átalakuláson mentek át. A kemény, fásult vonások megszűntek, a léha, kacér tekintetek elkomolyodtak, a közönyös arcok átszellemültek. Minden szem elbűvölve tapadt a képre s sok szempilla alatt könny ragyogott.

Kit ábrázolhat e csodáshatású kép? Kinek mása törhetett ily erővel utat az emberek szívéhez? Az Istenemberé, Jézus Krisztusé. Valóban az Ő szelid megkínzott alakját láttuk a képen, amint ellenségeitől meggyalázva Pilátus udvarán állt...

A mennyei és földi perspectiva egymás mellett nyilvánult meg a vásznon. A világi nagyság, Pilátus, római helytartó és az Úr Jézus, a mindenség ura volt a kép két főalakja. Pilátus fejét arany korona ékesítette; Jézusén is korona

volt, de azt a bűnökben megátalkodott emberiség gúnykacajjal helyezte a legártatlanabb és legszentebb fejre... szűrő, éles tövisből. Pilátus elkényeztetett tagjaira puha biborszínű bársonyköpeny simult; Jézus sebekkel és daganatokkal borított vérző tagjait is köpeny fedte... kopott durva, vörös katonaköpeny, amit esúfságból dobtak reá. Pilátus kezében ezüst jogar — Jézus kezében is jogar egy nádszál alakjában. Körül a zsidók feltartott kezekkel s nyitott szájjal. Szinte hallani vélte a szemlélő a „Feszítsd meg” kiáltást.

Ez a kép az, amely mélyen bevésődött szívembe s magja lett a jelenleg lelkemben élő passió kultusznak. Azóta változott a szemlélő szem és szív egyaránt. A keretek lehullottak az alakok, megélenkülték a képen, képzeletem s rajongó szeretetem minden szépséget, minden felségest Krisztus alakjára rakott. A többi alak eltörpült, elhalványodott. E fantázia alkotta Pilátus udvara lelkem legbiztosabb pihenő tanyája. Ide látogatok el tanulni, erősödni, vigasztalódni, megbocsájtani. Itt minden sebre van gyógyító balzsam. S amint a megkínzott Krisztus alakját nézem, mindjobban megértem az áldozat nagyságát, amit értünk hozott. A gyakori látogatások alatt emberi szemüvegen emberi távlatból emberi elmével szemlélve is mindig világosabb lesz előttünk Jézus áldozata. A kegyelem világánál pedig néhány pillanat alatt felismeri a gyarló emberi értelem Jézusban a legnagyobb jótévőt és leghűbb barátot.

Vagy kiesoda az ismerőseink közül, aki ha nincstelenül, gyengén, betegségtől meggyötörve hozzámennék, minket szeretetből táplálna, míg megerősödünk és ha volna ilyen, örök halálával őriznénk annak emlékét. Pedig hol áll ez a jótétmény Jézus áldozatától, ki saját vérét adta értünk? A tövises mélyéből kibuggyanó, — a korbácsütéstől felszakgatott hátból ömlő vér minden cseppje értünk folyt. Drága vércseppek! Ezekkel váltott meg az örök haláltól bennünket. Van e nálánál nagyobb jótévőnk?

Vagy ha a bűn útjára tévednénk, találánk-e barátaink között csak egyet is, aki szegyenünket megosztva, végigmenne velünk az utcán? S ha akadna ily barát, nem íránk-e annak nevét aranybetűkkel lelkünk legmélyébe? Mily mérhetetlen távol áll ez áldozattól Jézus áldozata, aki a durva katonák köpködését és esufolódását eltűrte és Barabásnál is nagyobb gonosztevőnek kiáltotta ki magát miértünk. Oh szent ártatlanság, aki a legnagyobb gonosztevő szenvedéseire

és kigunyoltatására vállalkozott a bűnds embere-
kért . . . Van-e nála hivebb barátunk?

Oh emberek! Ha szívetek nemes érzésekkel
van telve embertársaitok iránt, miért zárjátok el
azt Jézus elől? Jöjjetek Pilátus udvarába a
nagy tanítómesterhez, ki szeretettel vár titeket,
hogy megtanítsa igazán szeretni és őszintén
megbocsájtani. Siessetek hozzá addig, amíg mint
könyörülő jóbarát áll veletek szemben; ne vár-
játok be azt az időt, midőn mint ítélőbíró fog
benneteket kérdőre vonni. S ha megjelentek Pilá-
tus udvarán, ne álljatok azok közé, akik Krisztust
ujra, meg újra megfeszítik bűneikkel, hanem azok
közé, akik megtört szívük alázatával esedeznek
bocsánatért.

X.

Krisztus szerelme. *6 Ro 5, 14.*

„Mert a Krisztus szerelme szorongat min-
ket — mondja az apostol Pál a korintusbeliek-
nek. És ez a szerelem azóta bejárta széles e
világot. Sőt mi tagadás: e szerelemnek rózsái
és tövisai is voltak.

Pál apostol is áldozatul esett a szerelem-
nek a damaskusi úton, amikor hirtelen a fényes-
ség glóriája vette őt körül.

„Saul, Saul, mit kergesz engemet?” —
hallatszotti feléje a megejtő szó.

És halld Saul, a későbbi Pál, már remegve,
lázasan kérdi a gyűlölt názáretitől: „Uram
mit akarsz, hogy cselekedjem?”

A szenttérténelemből tudjuk, hogy Pálnak
drága árt kellett fizetnie e szerelemért. Bör-
tönökben, billinesekben, éhség, inség, vész kö-
zött, kövezve, üzve, ármánnyal küzdve és a
vérpádon végezve.

Ennek dacára a megvénhedett Pálnak, most
pedig a Józus Krisztus foglyának, sok öröme
és vigasztalása volt e szerelem által. A kemény
vérpádra is édes bizsergéssel, mámorral fekü-
dött le és míg az aréna vad tömege a belőle
kiömlő vérben gyönyörködött, addig ő már át-
szellemülten a Krisztussal társalgott.

Ilyen körülmények között azután könnyű
megérteni, ha az Úr Jézus így szól a tanítvá-
nyaihoz: „Vegyétek fel az én igámat reátok,
mert az én igám gyönyörűsége és az én ter-
hem könnyű.”

Lásd, itt még a matematikának is ellent
mond az Úr! Mert egy kiló, még sem egy
kiló! A vérpád és az akasztófa sem mindegy!
Más, egészen más, velle és érte élni, mint a
világgal és a világban élni. A rablónak a
rabolt holmiból néhány kiló is nehéz, míg

Jézus követőinek egy egész világgal megkü-
zdeni és azt teljesen legyőzni sem nehéz.

Innén magyarázható, hogy honnan ered az
Őtet követők hámulatos ereje.

A világ nem érti és nem értheti. Ez egy
új nehézkedési törvény a szellemi világban és
ennek megértésére, felfogására lelki Newtonokra
van szükség.

Ezzel nem azt akarom mondani, mintha
Krisztus az Ő szerelmét nem volna hajlandó
mindenkivel közölni. Ellenkezőleg, ő nem esi-
nál titkot szerelméből. Hogy ennek dacára
mégis annyian nem tudnak e boldogság felől,
úgy értendő, mint a felső számtan vágy mérés-
tan, mely mindenki részére rendelkezésre áll
és mégis csak oly kevesen ismerkednek meg
vele. Csoda, ha azután az ilyenek szüklátó és
átfogó képességgel bírnak?

Pedig e tudományok ismerete minő más
perspektívát nyújt a szemlélőnek. Csodáról-
csodára vezet az embert. Nem csoda, ha e
buvárlók boldogságát a laikusok nem érthetik
meg és nem érthetik fel.

A Krisztus szerelme pedig még ennél is
felfoghatatlanabb.

De ész hiába is próbálgatná fessegetni a
titkot, nem jutna egy lépéssel sem előbbre.

De természetessé lesz azonnal, ha a szívet
onnan felülről kapott fény világítja be.

És ez lehetséges és ez nem mesebeszéd!
A Krisztus szerelme nem képzelgés és nem
álmodozás, hanem a legreálisabb tény és az
életet átalakító, átfurmáló valóság és erő.

Ez az erő már sokakat meggyőzött és le-
győzött. És ez a szerelem már királyokat és
koldusokat hatalmába kerített.

És a legnagyobb varázssereje, hogy Ő min-
dig előbb szeret és csak azután gyűjtja szere-
tetre a szívet.

Nem vár, de ad szeretetet, ahol gondolja,
hogy az hűségre és megbecsülésre talál.

Ilyen kevés a feltétel az Ő részéről, amikor
szerelmével kíván és amit ennek ellenében adni
akar, az édesebb a méznél és melegebb, boldo-
gítóbb a napsugárnál . . .

(Cs.)

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díj egész évre . . . 25.— K.

Félévre . . . 13.— K.

(Portó külön.)

Egyes szám 1 korona.

Amerikába évi előfizetési díj portóval 1 Dollár.

Tíz példányt portómentesen küldünk.

Egyházi hírek

Felvilágosításul és magyarázatul bátorokdunk Gács István tanár úrnak a Kálvinista szemléhez írt levelére az alábbiakat megjegyezni.

Ha tanár úr a methodizmus történetét alaposan tanulmányozza, reá fog jönni, hogy a különböző methodista egyházaknál nem a dogma hatott elválasztólag. Hogy csak a főbb szétválási eseteket említsük:

1792-ben kivált a „Köztársasági Methodista egyház”, mert fellebbezési jogot kért a prédikátorok számára azok áthelyezése ellen, amibe az egyház nem ment bele.

1816-ban Allen Richard az „Afrikai püspöki methodista egyház”-at alapította a rabszolgakérdésből folyó nézeteltérés folytán. 1820-ban pedig önálló néger egyház alakult „Afrikai püspöki methodista Zions-egyház” néven.

1828-ban a Kanadai methodisták politikai okokból függetlenítették magukat.

1830-ban Suethen Miklós a „Protestáns Methodista egyházat” szervezte, mert az anya-egyház a laikusok képviselőjét az egyházban meg nem akarta engedni.

1842-ben a rabszolgakérdés felett felmerült küzdelemben Oranjd Scott vezetése alatt kivált az „Amerikai Wesleyi Methodista egyház”.

1844-ben 13 déli kerület önállósította magát „A dél püspöki methodista egyháza” néven, mert az északiak szabadságharcát nem helyeselte.

Ime, mindenütt az elválást vagy politikai, illetve a korral járó események avagy szervezeti nézeteltérések idézték elő, de sohasem dogmák. Az élet azonban ezek az egyes szervezeteket úgy összekapcsolta, hogy karöltve munkálkodnak, részben közös theológiai iskoláik, és egyféle énekeskönyveik vannak.

És a munka azokban az államokban, ahol a római és görög egyházak uralkodnak? Nem tudja a tanár úr, hogy Itáliában egyetlen egy protestáns egyház sem fejt ki olyan intenzív munkásságot a szentírás terjesztése, evangélicizáció és oktatás terén, mint éppen a methodista egyház? Hogy a methodisták Spanyolországban s megkezdték a munkát és olvasótermek, valamint nevelőintézetek által készítik elő az evangélium útját? Hogy Párisban és Grenobleban központokat állított fel Franciaország számára és a francia egyéb protestáns egyházakkal szoros fegyverbarátságban áll? A szomszédos Ausztriában evangélikusok, reformátusok, methodisták és baptisták 10 év óta szoros munka-

közösségben állanak és a szociális mentőmunkálatok terén a methodisták vezettek és ezáltal a protestantizmusnak nagy szolgálatot tettek? Szerbiában egy év óta Belgrád superintendensi állomás. Bulgáriában több methodista van, mint evangélikus és református. A szófiai evangélikus templomot az evangélikusok készséggel boesátották a methodista egyház rendelkezésére is. Oroszországban a bolsevizmus kitörésével a mi munkánk is szenvedett, de most maga a bolsevik kormány hívja a volt szentpétervári superintendenst és ígér teljes oltalmat. Lengyelország és a Cseh-Szlovák terület ugyancsak missziói terület egyházunk számára. Albánia, mint f. é. második számunkban megírtuk, saját kérelmére methodista iskolákat kap. Vajjon lehet e azt állítani a methodistákról, hogy nem munkálkodnak eléggé azokon a területeken? Reméljük, hogy a magyar protestáns egyházaknak még sok hív munkása fog idővel úgy nyilatkozni, amint egy útvezető református lelkész superintendensünkkel szemben nyilatkozott: „Azelőtt ellene voltam a methodista és baptista munkának, most örülök, hogy itt vannak. Egyik evangélikus püspök így nyilatkozott: „Örülünk, ha a methodista egyház mint protestáns egyház Magyarországon együtt munkálkodik velünk.”

Németországban szinte feleslegesnek tartották a methodizmus munkáját, de most a német protestantizmus hálát ad Istennek az élénk evangélicizációért, melyet a tömegben végeztek a methodizmus által. Németországban az egyházak és kormányok egyaránt elismerik a methodizmus áldásdús befolyását. Vajha Krisztus általunk és bennünk megdicsőülhetne! F. M.

EGYHÁZI ÉLET.

Isteni tiszteleteink rendje: Vasárnap d. e. 10 és kedden d. u. 6 órakor német isteni tisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. — Vasárnap d. u. 5 órakor németnyelvű isteni tisztelet a Rákóczi-úti „Luther udvar” templomában. — Csütörtökön este 6 órakor magyar isteni tisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. Szerdán délután 7 és vasárnap délután 3 órakor magyar istenitisztelet Petneházy-utca 25. szám alatt. Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. i. Szöv.

„Magvető” könyvnyomda Budapest, VII., Hársfa-u. 28.

Telefon: J. 119—92. sz. — 7898.